

„30 שנים וח"כים וססו פקידים מנהלים את המדינה. יתר ספ הח"כים הם פשוט סטאטיסטיים!"

למשל, המפלגה הליברלית. חלק מהאנשים שם לא נבחנו בשום מקום במבחן המציאות. האם אני פורש כי אני יוטר? לא,

אני לא מכחיש שיש לי ביקורת על הכנסת והנעשה בה. אני רק מעריך להדגיש עד כמה זה לא מתאים לי. בפרלמנט הבריטי הייתי מוצא יותר את

הפרישה הוא שאני הולך לסיים את עבודת הרוקטורט שלי על מיבצע סיני. פשוט היה לי חבל לרחות את זה בשנתיים. בשביל מה?

סגן-אלוף בריאון בקצין-חינוך ראשי בצה"ל אפסיד כ-40% מההכנסה שלו.

בריאון עם בתו ונכדו. אשתו שאלה: למה לך?

לא! זוהי הכללה! יש שם גם אנשים משכילים, מעולים: חיים רמון, אורה נמיר, גאולה כהן, יאיר צבן, אברהם שפירא. אולי אפילו אשמועל על קשר עם חלקם אם כי אותי לא יראו הרבה במינון אחרי שאפרוש. אני נשאר חבר במזכירות ר"ץ. אחרי שאסיים את הדוקטורט שלי — אשוב לפעילות מוגברת. לא, לכנסת לא ארוץ בשנתי! המישפחה קיבלה את החלטתי בשימחה. כך אהיה יותר בבית, אם כי היה להם יותר מעניין בשנתיים האחרונות: פה הבאתי רכילות מעניינת, שם סיפור פיקאנטי. היה לזה גם צד נחמד. עם כל הביקורת, הרגשתי בכנסת טוב. אני חושב שגם חיבבו אותי.

מקומי. גם בסנאט האמריקאי. שם אדם לא חייב במישמעת סיעתית. הוא יכול לתת ביטוי נרחב יותר להשקפותיו. כאן מי יחשוב מהליכוד להצטרף אליי להצבעה על עניין מכריע? מי יעז? המישחק הרי מכור מראש! העובדה שאדם כמוני לא יכול למצוא את מקומו בכנסת — זאת בהחלט ביקורת. איך אני מסביר את המצב שנוצר? יש שני סוגים של אנשים בכנסת — ישראל: אלה שהוצנחו מלמעלה — שימשו בתפקידים בכירים בצבא או במערכות אחרות, ואלה שצמחו מלמטה — עסקנים שישבו על התחת במשך שנים והעפילו למעלה בשק דנות. במיבנה שלנו יש מקום גם להם.

האמת היא שהופתעתי מההעניין נות הגדולה בתיקשורת על פרישתו. אחרי שדיברתי על כך בסיעה, זה עבר כמו ברק בכנסת. אני כבר לא מופתע. ידיעות דרמטיות עוברות במהירות.

„המישחק הכי מכור!"

יגשו אלי גם יריבים: גרשון שפט מהתחיה אמר לי: „אני מבין אותך ואצטער..."

ח"כ בריאון נואם בכנסת (לידו: היורש שלמה הילל) אומרים שאני גם מרצה מעניין...

רפול ניגש ונתן לי טפיחה על השכם. יותר מכל ריגשה אותי הקופאית במינון של הפלביים (המינון הכללי) שפלטת: „כמה חבל" למרות הביקורת, אני לא רוצה שיווצר הרושם שאני עוזב מתוך מרירות או תיסכול. נכון, לא היו עוד תפקידים שעובתי טרם המועד המיועד. להיפר: תמיד התמדתי וכיהנתי במשך שנים בכל תפקיד.

שאני חייב לבחורים שלי. בכל זאת ר"ץ התהדרה בי. המפלגה פנתה לקהלי-בחרים מסויים והשתמשה בשי מי. אני חייב להם משהו.

כשיצאנו לפגרה — אמרתי: הפגרה היא שלי! עברתי די כרי להרוויח אותה. זה הגיע לי. אמרתי: נחזור לשבוע שבועיים, ונסגור את העניינים באופן חגיגי ומסודר. זה נשמע מאוד פשוט. ההחלטה שלי לפרוש, אבל התלבטתי ממושכות. דרי צוקר, מי שנכנס במקומי לכנסת, לא לחץ. הוא בכלל לא ידע על מחשבותיי. רק יום לפני שהודעתי על-כך בסיעה, פגשו אותו ידידים שלי בהפגנה ובידורו אותו במול-טוב.

הסברתי קודם שזה לא עניין אותי, אך היו גם רגעים נעימים, מעניינים. ישיבות-הסיעה בכנסת שהתקיימו פעם בשבוע: ישיבות עם קבוצה של אנשים מעולים — שולה, יוסי, דן כהן ומיכל רפאלי, הרוברת. היה כיף.

חוץ מזה, להיות חבר-כנסת בשוק, ברחוב, זה מאוד יוקרתי. הרגשתי שהיחס אליי ברחוב יותר חם. עוצרים

דרשתי בתוקף שיסלקו אותו מהוועדה המייעצת לבנק-ישראל. זה לא היה על רקע אישי, אבל ודאי זה לא החמיא לו. במהלך השנתיים האחרונות התי יידרנו. כיום אני יכול לכנות אותו כ„חבר שלי".

או שולה (אלוני): לא היכרתי אותה קודם. הדימוי שלה קצת תוקפני, אבל הסתבר לי שהיא אשה לבבית, חמורה. מאוד התקרבו זה לזה.

יוסי (שריד) ואני התקרבו פחות. שולה ואני, זה אותו הדור, אותו הגיל. לשנינו יש עניין בשיירה, באי מנות. בפירוש קניתי חברה.

ניתן לומר שיש בכנסת כ-60 אנשים טובים, השרים, בכל אופן, בעלי רמה או כושר. משה שחל, למשל, יש לו הרבה מיגרעות. זה לא סוד. אבל הוא איש יסורי, שהוכיח את עצמו. גם ליצחק מורעי לא חסרות מיגרעות, אבל איש לא יקה מנו את הכישורים.

מה עם השאר? אני מעריך לרבר על ה-60 האלה: דן תיכון, למשל, הוא איש יסורי בתחום הכלכלי.

שהיה מובן: לא עברתי ועזוע כשנכנסתי לכנסת. ידעתי באיזה שבוא מקום שההחלטות נופלות שם רק צורנית. אבל השנתיים שם חידרו לי את הדברים.

גם חוקי המישחק הצורני — מסיבות-קוקטייל, מינון-הח"כים, הד עיתונות — היו נהירים לי. לי זה פשוט לא התאים.

„רפול נתן לי טפיחה"

כלל: אדם בעל נטיות אקדמיות נוטה לפירוט, להעמקה, לאלוה, לספקות, לסימני-שאלה. בכנסת אין בכלל מקום לסימני-שאלה — רק לסימני-שאלה ריטוריים. אנשים בעלי טבע אינטלקטואלי אינם מוצאים את מקומם שם. הנה, דב סדן: ברח משם אחרי חצי שנה:

אני פורש רשמית ב-26 בנובמבר. אז יהיה נאום-הפרידה שלי. אעסוק בו בשאלת הדמוקרטיה הישראלית בכלל, והכנסת בפרט. זה ימשך כ-15 דקות. היושב-ראש, שלמה הילל, ישיב לי, על פי בקשתי, גם שפירא ביקש להוסיף כמה מילים.

איך בחתי את תאריך הפרישה? כבר הגיעו אליי ריגונים על שיקולי-פנסיה — איזה קישקוש! החלטתי לפרוש עוד במאי. הודעתי או לשולה. היא לא הופתעה, כי ידעה על הת-לבטיותיי עוד קודם-לכן. אני חושב ששנתיים זה המינימום

בריאון בהפגנה

שולה חיפשה מועמד המזוהה עם שלום עכשיו!